

v zemích EU. Naopak nejméně čeští ředitelé jako významnou překážku poskytování kvalitní výuky uvádějí nedostatek nebo nevhodnost učebních materiálů (3 %), nedostatek učitelů schopných vyučovat žáky ze socioekonomicky znevýhodněných rodin (5 %) a nedostatek učitelů odborné přípravy (5 %).²⁸ Zároveň se v těchto položkách situace u nás nejvíce odlišuje od situace v EU. Například nedostatek nebo nevhodnost učebních materiálů vnímá v EU jako překážku menší podíl ředitelů jen v Rakousku a na Slovinsku, ve všech ostatních zemích EU představuje nedostatek nebo nevhodnost učebních materiálů překážku pro větší část ředitelů. Dobře je řediteli vnímáno i vybavení školních knihoven, neboť za nedostatečné či nevhodné, a tudíž představující překážku pro poskytování kvalitní výuky, je považuje jen 9 % ředitelů (18 % v EU). Téměř čtvrtina (24 %) českých ředitelů uvedla, že nedostatečné či nevhodné vybavení digitálními technologiemi pro výuku docela či do značné míry považují za překážku poskytování kvalitní výuky, což se významně neodchyluje od situace v EU (27 %).

Výše uvedená zjištění korespondují se závěry výroční zprávy ČŠI, podle níž jen na 2,2 % škol neumožňují pomůcky vzdělávání podle ŠVP v plném rozsahu. Zároveň však 61 % ředitelů poukazuje na nutnost zlepšení materiálních podmínek v oblasti ICT, neboť technika velice rychle zastarává a vyžaduje neustálou obnovu vzhledem k současným potřebám (s. 45). Poměrně pozitivní výsledky šetření v oblasti pomůcek lze vysvětlit navyšováním finančních prostředků na ONIV (tj. výdajů na pomůcky a ostatní neinvestiční náklady škol) v posledních letech.

Při detailnějším pohledu na jednotlivé překážky se ukazují významné regionální rozdíly ve vnímání nedostatku kvalifikovaných učitelů (graf 3.13) – největší problém představuje pro ředitele v Karlovarském kraji (docela či do velké míry je překážkou poskytování kvalitní výuky pro 85 % ředitelů), Libereckém (39 %), Ústeckém (35 %) a v Praze (29 %), naopak pro žádné ředitele škol v kraji Pardubickém a Olomouckém (0 %).²⁹ Tyto výsledky do značné míry odpovídají kvalifikovanosti učitelů v jednotlivých krajích, kdy nejnižší podíly kvalifikovaných učitelů vykazují školy v Karlovarském, Ústeckém, Středočeském, Libereckém kraji a v Praze.³⁰

28 S ohledem na charakter vzdělávání na základních školách a nižších gymnáziích v České republice, jehož cílem není odborná příprava, ale poskytnutí všeobecného základního vzdělání, se ani nedalo očekávat, že by tuto skutečnost uvedl jako překážku významnější podíl ředitelů.

29 Tyto údaje ale je potřeba interpretovat s opatrností, neboť konstrukce vzorku v šetření TALIS a malý absolutní počet škol v jednotlivých regionech neumožňuje výsledky za jednotlivé kraje spolehlivě zobecňovat.

30 Výroční zpráva ČŠI 2017/2018, s. 52.